

[Hanne Thanning Jacobsen]

for god ordens skyld vil jeg fastslå, at vi ikke har noget ønske om at overøse det enkelte menneske med velfærdsmidler. Det vigtige for os er, at den enkelte får afgørende indflydelse på anvendelsen af de velfærdsmidler, vi har prioriteret at bruge på ham eller hende.

Når jeg ser på den dagsorden, der er fremsat, og som vil blive sat til afstemning efter denne debat, har jeg lyst til at slutte med at gøre følgende kommentarer:

Jeg synes, det er tilfredsstillende, at vi sammen kan konstatere, at regeringen vil være initiativtager til og vedkende sig ansvaret for at udvikle varige løsninger med differentierede botilbud, kontaktpersonordninger og nye metoder i arbejdet med de socialt udstødte. Det kan selvfølgelig ikke ske uden et udfordrende samarbejde med amter, kommuner og frivillige organisationer. Det frivillige sociale arbejde er ved at segne under presset fra et tiltagende antal mennesker, som har stadig mere komplekse problemer. Der må derfor i udmøntningen af denne dagsorden laves modeller for, hvordan det frivillige arbejde støttes, og hvordan der skabes reel brugerindflydelse.

Det er SF's holdning, at den følgegruppe, som Folketinget nedsatte i forbindelse med debatten om de psykiatriske patienter i marts 1991, har vist sig at være den vagthund, som Folketinget ønskede den skulle være. Jeg kunne forestille mig, at denne gruppe blev udvidet med nogle personer, der repræsenterer forsorghjemsområdet og misbrugsområdet, men vi vil være åbne i en videre diskussion om andre modeller. Det, vi finder vigtigst, er, at der nu ikke etableres nye specialpuljer.

Endelig er det vigtigt for mig at fastslå, at hovedstadsproblemerne ikke er løst hverken med denne dagsorden eller med det lovforslag, som vi skal behandle efterfølgende. Vi må erkende, at finanslovforligspartierne ikke har haft pungen oppe af lommerne til en forstærket indsats for de mest udstødte på trods af de forløbne måneders meldinger fra mange sider om gode viljer. Jeg må konstatere, at socialområdet selv har måttet betale regningen.

Derfor lægger vi i SF vægt på, at de 50 mio. kr., som vi i 1993 har taget af satspuljemidlerne, netop – som der står i dagsordenen – er et udgangspunkt for de kommende års arbejde til gavn for de allersvageste i det danske samfund.

SF kan selvfølgelig på baggrund af vores deltagelse her stemme for denne dagsorden.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal takke socialministeren for besvarelsen. Fremskridtspartiet er glad for, at vi får lejlighed til denne debat, og derfor var vi også med som forespørgere.

Jeg kan også godkende dagsordensforslaget, som vi jo har diskuteret og er blevet enige om på et langt tidligere tidspunkt. Det var jo egentlig også på et langt tidligere tidspunkt, at debatten egentlig stod og vi blev enige om, hvilken dagsorden vi skulle fremlægge i dag.

Men jeg synes, det er vigtigt – som det også er blevet sagt tidligere i dag – at det her ikke kun er et spørgsmål om ord. Vi skal ikke kun tale om tingene. Det, der er langt vigtigere, er, at der kommer noget handling på, og det sker nu.

De socialt udstødte er for mig at se ikke selve problemet, men et symptom på et problem, nemlig hele den måde, som vores land regeres på. Det er hele den økonomiske politik og arbejdsmarkedspolitikken, der har bevirket, at så mange mennesker ikke kan klare sig selv. Socialkontorerne har dermed fået så mange opgaver, at der ikke er ressourcer til de dårligst stillede og til dem, der egentlig har brug for hjælpen. Hvis der blev ført en anden økonomisk politik, en anden skattepolitik og en anden arbejdsmarkedspolitik, så kunne vi i Socialudvalget beskæftige os med de egentlige sociale problemer og opgaver. Som det er i dag, skal det sociale system være bagstopper for en række mennesker, der slet ikke hører hjemme i det sociale system, og derfor er der hverken penge eller menneskelige ressourcer nok til dem, der virkelig har et behov.

Velfærdssamfundet er dog ikke kun et spørgsmål om penge. Det er lige så meget et spørgsmål om ansvarsfølelse og medansvar ikke mindst for sig selv. Indflydelse på sit eget liv og ansvar for egne handlinger er grundstenen i velfærdssamfundet – i modsætning til velfærdsstaten, hvor det er skatteborgernes penge, der er grundstenen.

Den løsning, som forslaget om motiveret dagsorden lægger op til, er god nok til symptombehandling, men det løser ikke det egentlige problem, og derfor vil der sandsynligvis også i de næste mange år være socialt udstødte i vores samfund. Vi kan så i Socialudvalget gøre vores til at mindske problemerne, og det vil vi gøre. Men som fru Karen Jespersen så malen-